

Arrest

nr. 69 521 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Zebir Yurt in de regio Nadterechny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.
Sinds de scheiding van uw ouders, woonde u bij uw vader.
Uw moeder, L. K. S. (...) (O.V. X), vertrok in november 2006 naar België en werd op 12 november 2007 erkend als vluchteling.*

Toen u vijftien jaar oud was, besloot uw vader dat u moest huwen met een zekere Y. Z. (...). U had al een vriend, A. I. (...), en wilde niet met deze man huwen. Uw vader dwong u echter om met Y. Z. (...) te huwen.

Op 26 september 2004 sloot u met hem een religieus huwelijk. Jullie zoontje B. (...) werd op 20 september 2005 geboren. Op 6 maart 2008 bent u ook wettelijk gehuwd met deze man.

Enkele jaren na uw huwelijk zag u uw jeugdvriend A. I. (...) toevallig terug in Grozny. Hij had enige tijd elders in de Russische Federatie verbleven voor zijn studies en was pas teruggekeerd. Sindsdien ontmoette u hem nog vijf à zes keer. U wist dat het volgens jullie tradities niet toegelaten was om als gehuwde vrouw met een andere man te praten, maar u hield nog altijd veel van A. I. (...). U wilde niet van uw echtgenoot scheiden, omdat u dan uw zoontje zou moeten achterlaten. In augustus 2009 was u op een dag naar Nadterechny gegaan om er uw grootouders te bezoeken. Op uw terugweg naar huis, kwam u A. I. (...) tegen. Hij bracht u naar huis met zijn wagen. Thuis werd u echter opgewacht door uw echtgenoot. Hij had u uit de wagen van A. I. (...) zien stappen en was razend. U werd door uw echtgenoot ernstig mishandeld. Daarna besloot hij om uw vader en uw ooms te gaan vertellen wat u had gedaan waarna ze u zeker zouden vermoorden. Hij nam jullie zoontje mee en sloot u thuis op. Na het vertrek van uw echtgenoot, vluchtte u naar buiten door een raam. U liep naar de weg waar u kon meerijden met een man die op bezoek was geweest bij uw bureu.

Hij bracht u naar Grozny.

Onderweg belde u uw oom M. L. (...) op. Hij was de broer van uw moeder en woonde in Grozny. U vertelde hem wat er gebeurd was.

Uw oom bracht u onmiddellijk naar de zus van zijn echtgenote bij wie u onderdook. Daarna kwamen uw vader en twee van uw ooms, die allebei bij de politie werkten, verschillende keren bij uw oom M. L. (...) langs op zoek naar u.

Ongeveer twee weken later besloot uw oom dat u het land moest verlaten.

Op 1 september 2009 vertrok u vanuit Grozny met de wagen naar Polen waar u op 5 september 2009 asiel aanvraagde. Via de telefoon vernam u van uw oom M. L. (...) dat uw vader en uw ooms te weten waren gekomen dat u in Polen was. U was bang dat ze ook naar Polen zouden komen en u daar zouden vinden.

Daarom wachtte u de beslissing inzake uw asielaanvraag niet af, maar vertrok naar België waar u op 26 oktober 2009 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw geboorteakte, en uw diploma."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uit de vergelijking van de informatie afkomstig van de Poolse asielinstanties waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd en uw verklaringen afgelegd bij de Belgische asielinstanties gebleken is dat de asielmotieven die u in Polen aanhaalde in het geheel niet overeenstemmen met de asielmotieven die u in België aanhaalde.

Zo verklaarde u op 5 september 2009 voor de Poolse asielinstanties dat u uw land verlaten hebt uit vrees voor vervolging door de onbekende personen die uw man hebben meegenomen en u bedreigd hebben (zie p. 8 en 17 van de asielaanvraag in Polen).

Van bij de aanvang van uw asielprocedure in België verklaarde u daarentegen in uw land van herkomst vervolging te vrezen vanwege uw echtgenoot, uw vader en uw ooms. U legde uit dat u na uw huwelijk in het geheim contact bleef houden met een jeugdvriend. Uw echtgenoot was dit te weten gekomen en had u om die reden ernstig mishandeld. Volgens de Tsjetsjeense tradities is het namelijk niet toegelaten om als gehuwde vrouw te praten met een andere man. Uw echtgenoot had ook uw vader en uw ooms hiervan op de hoogte gebracht.

U vreesde vermoord te worden door hen (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 06/01/2010, p. 2, gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 02/08/2010 p. 8-16, en gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/10/2010, p. 2-10).

Toen u tijdens uw tweede interview voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u bij uw asielaanvraag in Polen dezelfde motieven had aangehaald, beweerde u aanvankelijk dat er in Polen geen interview werd afgenomen en dat men u geen vragen had gesteld over de problemen omwille waarvan u uw land had verlaten.

Onmiddellijk daarna stelde u dan weer dat u bij de Poolse asielinstanties wel melding had gemaakt van de problemen die u had met uw echtgenoot, maar dat u zich niet meer kon herinneren wat u precies gezegd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 10-11).

Deze verklaringen zijn niet overtuigend.

Uit de informatie van de Poolse asielinstanties blijkt namelijk dat u er wel degelijk werd geïnterviewd en dat u de specifieke vraag gesteld werd om ter staving van uw asielaanvraag alle relevante informatie te geven die u zelf belangrijke achtte.

Het is dan ook niet aannemelijk te noemen dat u bij de Poolse asielinstanties niet de mogelijkheid zou gekregen hebben om uw asielmotieven op een accurate, duidelijke en volledige wijze aan te brengen en evenmin dat u zich niet meer zou herinneren welke feiten u aangehaald hebt.

Door deze tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielmotieven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties ernstig ondermijnd.

Op die manier is het voor het Commissariaat-generaal namelijk niet mogelijk om de ware reden van uw vertrek en de gegrondheid van uw vrees in geval van terugkeer correct in te schatten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw geboorteakte, en uw diploma bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit en uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden.

Met betrekking tot de erkenning van de hoedanigheid van de vluchtelingenstatus d.d. 12/11/2007 in hoofde van uw moeder, L. K. S. (...) (O.V. 6.004.443), kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat zij zich op andere en persoonlijke asielmotieven baseerde die geen verband houden met de door u aangehaalde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 augustus 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van (hierna: Vluchtelingenverdrag); alsook een schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de asielmotieven medegedeeld aan de Poolse autoriteiten verschillen van deze in België voorgelegd aan de commissaris-generaal, stelt verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 3) dat wat er ook van zij, dit alles een ernstige indicatie uitmaakt van de omstandigheden waarin zij leefde en van haar wil en haar angst om het algemeen willekeurig geweld in haar land te ontvluchten.

Verzoekster voert ook aan dat de commissaris-generaal er zich wat de toepassing betreft van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet, in zijn beslissing gemakkelijk vanaf maakt; zij laat gelden dat hij geen rekening houdt met “*de reële situatie in Dagestan (sic) die net zoals de situatie in Tsjetsjenië, nog steeds niet verbeterd is*” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Het verzoekschrift schetst vervolgens de situatie “*in Tsjetsjenië en Dagestan*”; verzoekster meent dat er aldaar gesproken kan worden van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt eveneens dat er in Tsjetsjenië (zie het verzoekschrift, p. 5) een binnenlands gewapend conflict bestaat en dat een officieel “staak het vuren” niet impliceert dat het conflict beëindigd werd.

Verzoekster verwijst naar rapporten waaruit zou blijken dat er geen duurzame vrede is in Tsjetsjenië en dat mensenrechtenschendingen er legio zijn.

Voor wat betreft artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), stelt verzoekster dat er geen individualisatie van haar vrees kan worden geëist.

Zij wijst vervolgens op de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Zij argumenteert dat dit artikel het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling uitdrukkelijk viseert en dat ook dit artikel geen geïndividualiseerde vrees vraagt; zij verwijst hiervoor naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster haalt verschillende rapporten aan die de penibele situatie in de “Caucasus” (sic) zouden aantonen. Het verzoekschrift verwijst naar informatie afkomstig van Caucaz.com, “Le monde” en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en “Amnesty International”, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het “Country Report on Human Rights Practices – Russia” en “ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...”.

Het verzoekschrift maakt eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

De bestreden beslissing moet aldus verzoekster worden hervormd; dan wel in ondergeschikte orde vernietigd.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van de vreemdelingenwet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien deze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Dat uitleg van verzoekster om het verschil te verklaren in de asielmotieven opgegeven bij haar asielaanvraag in Polen en deze verteld in België, namelijk dat haar verklaringen een ernstige indicatie inhouden omtrent haar levensomstandigheden en de wil en de angst die zij heeft om het algemeen willekeurig geweld in haar land te ontvluchten, wordt hoegenaamd niet aanvaard.

Het is immers zo dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak kan worden gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren, en dat de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergeleken worden, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (RvS, nr. 129.650 van 24 maart 2004).

Door haar verschillende verklaringen in Polen en België betreffende haar asielmotieven wordt de geloofwaardigheid van haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties teniet gedaan zodat het niet mogelijk is om de ware reden van haar vertrek uit haar land van herkomst en de gegrondheid van haar vrees in geval van terugkeer juist in te schatten.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om deze duidelijke verschillen te verklaren; de logica van haar bewering (zie het verzoekschrift, p. 3) “dat wat er ook van zij” dit (d.i. haar tegenstrijdige verklaringen) een indicatie zijn voor haar levensomstandigheden en angst en voor de wil om haar land te ontvluchten, ontgaat de Raad. Een waarheidsgetrouw relaas is een eerste vereiste op de weg naar een erkenning

De motivering in de bestreden beslissing blijft staande en de Raad neemt deze over.

Waar verzoekster rechtspraak van het EHRM en de Raad aanhaalt om haar argumentatie te ondersteunen, benadrukt de Raad dat de door verzoekster geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift melding van artikel 3 EVRM. Dit artikel stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar wat eerder werd besloten.

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt verschillende rapporten aan die de "penibele situatie in de Kaukasus" zouden aantonen: informatie afkomstig van Caucaz.com, "Le monde" en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en "Amnesty International" een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het "Country Report on Human Rights Practices – Russia" en "ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...".

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, merkt de Raad dan ook op dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

K. ROSIER

De voorzitter,

M. BONTE